

Oldinge og unge Knøse, syge Folk, der maatte løftes ned af Vognene, og Krøblinge, der humpede om ved Krykke.

Men trods alle Forskelligheder var det let at spore, at der var noget Fælles, som havde ført dem sammen. Gennem Travlheden og Snakken og Raadvildheden mærkede man hos dem Alle det samme højtidelige Alvor, den samme højtstemte Forventning om, hvad de nærmest følgende Dage vilde aabenbare. Der var Noget i den hele Scene, der mindede om svundne Tiders Sct. Hansnats-Valfarter til de hellige Kilder, hvis Vande havde Ord for at lukke alle Saar og stille alle Savn. Paa mere end ét bekymret Ansigt kunde man tydeligt læse om en Sjæl, der var lammet af Tidens mange Tvivl, og som urolig tørstede efter Sandhedens Lægedom.

Der sad henne paa et Stendige en Mand og en Kone, et Par midaldrende Folk, der holdt hinanden trofast i Haanden. Deres alvorlige Ansigtssudtryk og stilfærdige, indadvendte Væsen fortalte en hel Historie:

De var kommen langvejs fra, havde rejst en Dag og en Nat og endnu en Dag og sad nu her, fortumlede af den lange Rejse, underligt fremmede for sig selv i de fremmede Omgivelser. Deres